

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.091 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 13 augustus 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 22 augustus 2008 stemt Polen in met de vraag tot overname van verzoeker.

Op 2 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16'1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft in Polen asiel aangevraagd op 07/08/2008 en de Poolse overheid heeft op datum van 22/08/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en zijn echtgenote en kind.

Betrokkene ontkende aanvankelijk in Polen asiel aangevraagd te hebben maar het eurodac resultaat bewijst het tegendeel. Later verklaarde betrokkene wel enige uren in Polen verbleven te hebben.

Betrokkene verklaart samen met zijn echtgenote, M. M., °(...) en zijn zoontje, M. A., ° (...) op begin augustus Tsjetsjenië verlaten te hebben. Op 13/8/2008 vroeg betrokkene vroeg samen met haar echtgenoot en hun zoon asiel aan te Brussel.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden - betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn omdat: "hij zo ver mogelijk van Rusland wilde zijn".

Betrokkene verklaart geen familie in België of elders in de lidstaten te hebben.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Betrokkene verklaart een alias gebruikt te hebben uit schrik dat hij ook hier gezocht zou worden.

Betrokkene levert echter geen enkel concreet bewijs dat het in Polen onveilig is voor betrokkene, zijn zoontje en zijn echtgenote en dat ze er een concreet gevaar lopen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van art. 3'2of art 15 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg zal de bovengenoemde worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen (2)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3§2 van de verordening 343/2003 van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 62 ev van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van artikel 2§i van de verordening 343/2003 van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

België dient zich bevoegd te verklaren over zijn asielaanvraag.

De motivering is niet correct.

Verzoeker heeft in Polen geen asielaanvraag ingediend

Verzoeker werd er enkel geregistreerd en is rechtstreeks van Polen naar België gereisd.

Hij heeft slechts enkele uren in Polen verbleven.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat

de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing, bij een terugkeer naar Polen.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

2. Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is bij repatriatie naar Polen

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in dit land nog steeds ernstige misbruiken bestaan zoals repatriatie naar de Russische Federatie.

Bovendien is het erkenningpercentage tussen Polen en België is niet "vergelijkbaar"

Cfr het rapport van het CGVS 2006 p 22 (ook in bijlage): "Een groot gedeelte van de erkenningen betreft vluchtelingen afkomstig uit Rusland. Het gaat om 443erkenningen op een totaal van 1.914, d.w.z. 23% van het totale aantal erkenningen. Dit zijn voornamelijk Tsjetsjenen afkomstig uit Tsjetsjenië. »

P 23 van dit rapport: 37 % enkel bij het CGVS (dus in feite meer als met de erkenningen door de VBV rekening wordt houden).

In dit verband illustreert het voorbeeld van de Tsjetsjenen zeer duidelijk deze ongelijkheden.

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op correcte en afdoende wijze is gebeurd."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van de verordening 343/2003 van de raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Verzoeker maakt niet duidelijk in welke mate de in Polen gevoerde asielprocedure het recht op asiel in de weg zou staan. De bedoeling van de Europese regelgeving is uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen. De motivering van de beslissing getuigt van een correcte toepassing van de Europese regelgeving.

2.3. Er dient te worden opgemerkt dat, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (cfr. onder meer RvS 30 mei 2001, nr. 95.928 en RvS 30 april 2004, nr. 130.935), aan artikel 1A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervollediging, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt zodat verzoeker op het eerste gezicht de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan invoeren.

Waar verzoeker voorhoudt dat de door hem aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn, doordat de bestreden beslissing ten onrechte zijn asielverzoek onontvankelijk verklaart, kan de Raad slechts opmerken dat het middel feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de onontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoeker. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

Verzoeker maakt door zijn beschouwingen en citaten uit allerhande teksten geenszins aannemelijk dat zijn rechten in Polen niet gevrijwaard zijn, nu Polen (net als België) gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers. Het feit dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in België en in Polen verschillend is, toont niet aan dat de

Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen. Waar verzoeker verwijst naar zijn recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming, dient erop te worden gewezen dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker (het aantal erkenningen is op zich dienvolgens niet relevant) en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Wat betreft de stelling van verzoeker dat Polen hem zal terugleiden naar Rusland, kan enkel worden gesteld dat dit een loutere bewering is en dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een terugleiding naar Rusland. Een eventuele terugleiding naar Rusland zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en verzoeker niet aantoont dat Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, zijn rechten – zoals onder meer vervat in het EVRM – niet zou respecteren.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu verzoeker reeds in Polen verbleven heeft en de Poolse autoriteiten ingestemd hebben met de overname van verzoeker. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich immers tot de loutere bewering dat hij in Polen

geen asiel heeft aangevraagd. Deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten medeelen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het asielverzoek van verzoeker in toepassing van artikel 16.1c van de Verordening 343/2003/EG. Deze bepaling stelt dat een lidstaat die het asielverzoek behandelt, verplicht is de asielaanvrager, die zich zonder toestemming in een andere lidstaat bevindt, terug te nemen.

Verzoeker licht op geen enkele wijze toe waarom hij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, evenals de artikelen 3 § 2 en 2§i en 16.1 van de verordening 343/2003/EG, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.